

SPOLOČENSTVO LESA

„Neverím vlastným očiam. Opäť sa to začína. Najprv tu urobila neporiadok srnca, o dva mesiace jelene a nakoniec na jar daniela. Nevychovanci jedni,“ rozčuľoval sa muflón, keď šliapol na zhodené srnčie parožky. „Kto to kedy videl, takto zhadzovať okrasu hlavy? Ja si svoje rohy pekne pestujem a každým rokom ich mám dlhšie. Táto jelenia zver, to je hotová pohroma.“ Dnes však nebol namosúrený iba on. Na druhom konci hory sa zas srnec sťažoval srnke: „Tie muflóny hučia na celý les. Kto to má počúvať? Navyše sú pažravé a všetko nám spasú. Najlepšie by bolo, keby mali zakázané chodiť do našej časti lesa. Stanovme im jasné hranice. Už mám toho naozaj dost!“

„Ahoj sojka! Čo máš dnes nové?“ spýtala sa veverička. „Počula som nahnevaného muflóna, ako nadáva na srncov,“ odvetila sojka. „Ja som zas videla srnky, ako šomrú na muflónov. Mali by sme zabehnúť za Stromáčikom a upozorniť ho na to,“ navrhla veverička. „Choď za ním radšej sama. Ja sa nechcem miešať do sporu iných. Mám dosť svojich starostí. Nech si každý robí, čo chce.“ „Naozaj ti nezáleží na tom, aby sa obe strany uzmierili?“ „Neviem, ako by som mohla pomôcť a mňa by aj tak nikto nepočúval.“ „K tomuto názoru si ako prišla?“ „Väčšinou mám takú skúsenosť.“ Veverička sa zamyslela: „Možno máš pravdu. Aspoň si to však mohla skúsiť a nemyslieť len na seba.“

„Spolužitie môže byť náročné a niekedy nám nemusí vyhovovať. Vaše skúsenosti so srncami sú toho príkladom. Aj v prírode však existujú kopce aj doliny, lúky i háje. A tak je to aj s nami. Každý sme iný. Spoločne však tvoríme náš les. Keď nebudeme spolupracovať, nebude sa dariť nikomu. Teraz síce vyzerá les holo a potrava sa v ňom hľadá ťažšie, napriek tomu je plný života. Ak chceme, aby to tak zostalo aj naďalej, musíme si ho spoločne chrániť. Inak domov stratíme všetci.“ Po Stromáčikovom príhovore zostalo ticho. Ako prvá sa ozvala stará a rešpektovaná muflónica, ktorá vždy stráži stádo s veľkou ostražitosťou.

Stromáčik sa prechádzal po lese a kontroloval, či listnaté stromy stihli zhodiť svoje lístie. Všetko vyzeralo byť na poriadku. V tom k nemu priskočila veverička a porozprávala mu novinky o srncoch a muflónoch. „Pôjdem najprv za muflónmi. Tie sú väčšinou pokope. Rád si vypočujem, čo ich trápi. Nájdeš, prosím, srnky a privedieš ich za mnou?“ „Pokúsim sa,“ odvetila veverička vybehnúť na strom. „Ďakujem. Uvidíme sa teda o chvíľu.“ Keď Stromáčik dorazil na čistinku, muflóny ležali v lístí a oddychovali. Pustil sa teda s nimi do reči. Najskôr sa rozprávali o skorom stmievaní a postupne prešli k téme spolunažívania zvierat v lese.

„Ďakujem ti Stromáčik, že si mi nastavil zrkadlo. Na lese mi samozrejme záleží. Veď ho máme iba jeden. My v ňom však nerobíme neporiadok.“ Stromáčik sa pomaly nadýchol a spýtal sa: „Rozprávala si sa niekedy so srncom?“ „Veru nie. Nemám s ním žiadnu spoločnú tému.“ „Prečo si to myslíš? Možno by stačilo len so záujmom počúvať a dozvieš sa veľa vecí.“ „Ja vlastne ani neviem, či by sa chcel so mnou zhovárať.“ „Určite, áno! Zároveň mi všetci prepáňte, že som nechal na cestičke parožtek. Zabudol som, že tadiaľ bude prechádzať aj niekto ďalší,“ ozval sa srnec, ktorý sa spolu s veвериčkou a srnkami vynorili z kríkov. „Aj my radi prispejeme k tomu, aby sa nám tu žilo lepšie.“

„Ukážte mi, kamaráti, aké sa hrávate hry,“ zvolal Stromáčik. „Čo keby sme sa ich zahrali spoločne?“ Zvieratká nebolo treba vôbec presviedčať a okamžite sa pustili do naháňáčiek, skrývačiek aj recitovania riekaniiek. Väčšie muflóny si dokonca pomerali silu v súbojoch. „Odteraz nie sme len samostatné stádo muflónov alebo črieda srniek. Sme spoločenstvo lesa!“ pokrikovali mláďatá poskakujúc okolo Stromáčika. „Presne tak,“ súhlasil s nimi. „Zajtra do tohto spoločenstva môžete prizvať aj ďalšie zvieratká. Jazvece, líšky, diviaky a istotne sa poteší aj sojka, keď ju oslovíte. Ona miluje naháňачky a iné rôzne hry.“ „Naozaj? To sme o nej vôbec nevedeli. Hneď ráno ju navštívime!“

